

Phần 1

Buổi tối, Khả Ly hồi hả dẫn chiếc Click Play ra công. Cô xem đồng hồ rồi chép miệng:

- Sắp đến giờ rồi, mình tranh thủ chắc kịp mà.

Khả Ly cho xe lướt đi. Chạy được một đoạn, cô chột la lên:

- Á! Chạy xe kiểu gì vậy hả?

Khả Ly dừng hẳn xe lại. Cô la làng:

- Trời ơi! Chiếc váy của tôi!

Ninh Tuấn thủ phạm làm bắn nước vào váy Khả Ly, bước xuống.

Anh nở nụ cười thân thiện:

- Xin lỗi! Cô không sao chứ?

Đang bực lại thấy nụ cười của Ninh Tuấn, Khả Ly quạu thêm:

- Mắt anh bị lé hả? Không thấy áo tôi bắn hết rồi hả?

- Tôi... xin lỗi.

- Anh xin lỗi chắc chiếc váy của tôi trở lại bình thường hả?

Ninh Tuấn đăm ra lúng túng. Cũng tại chạy quá gấp nên xe hơi của anh làm văng nước vào váy cô. Bây giờ thì gay rồi, bị cô làm khó.

Ninh Tuấn vẫn giữ vẻ lịch sự:

- Tôi... có thể đền chiếc váy khác cho cô mà.

Khả Ly trừng mắt nhìn anh:

- Anh tưởng nói đền là xong hả? Quá dễ dãi cho anh rồi.

Ninh Tuấn nhăn trán:

- Vậy chứ cô muốn sao. Thú thật tôi đang có chuyện gấp.

Khả Ly cong môi làm dữ:

- Bộ chỉ một mình anh gấp hả? Tôi cũng gấp vậy nhưng bây giờ tôi bị anh hại ra nông nổi này, anh vừa lòng chưa?

Ninh Tuấn nhăn nhó:

- Cô nói sao khó nghe quá vậy? Việc ngoài ý muốn mà.

- Ai mà biết ngoài ý muốn hay anh muốn.

- Trời đất! Tôi và cô không quen, không biết. Tự dưng tôi muốn vậy làm gì?

- Hừ! Ai biết đâu được.

Ninh Tuấn lắc đầu chào thua. Anh thật xúi quẩy khi chạm phải cô. Con gái ở đâu mà hung dữ không chịu được.

Ninh Tuấn lại tiếp:

- Thật tình là tôi đang có việc gấp, tôi đền tiền chiếc váy cho cô vậy.

Khả Ly hất mặt:

- Tiền của anh lớn lắm chắc? Tôi không muốn lấy tiền của anh.

- Vậy cô muốn sao?

Khả Ly cười tinh quái:

- Chẳng phải lúc nãy anh bảo đền sao?

- Ừm!

- Tôi muốn mua chiếc váy khác.

- Tôi đã bảo là sẽ đền mà.

Khả Ly chỉ tay vào ngực anh:

- Tôi muốn đích thân anh đi.

- Sao?

- Tính trốn hả?

Ninh Tuấn bực mình không thể tả. Cô ta nhiều chuyện quá đỗi. Anh đã đền tiền mà cô còn kèo nài bảo anh đi.

Ninh Tuấn chép miệng:

- Tôi sợ cô quá rồi. Đi thì đi!
- Anh biết shop thời trang nổi tiếng ở quận nhất chứ.
- Nio Fashion chứ gì?
- Đúng rồi. Đến đó đi. Nè! Đừng có bày đặt trốn nha. Tôi ghi số xe của anh vào đầu rồi đó.

Ninh Tuấn lờm:

- Bộ cô nhìn tướng tôi giống loại người đó lắm hả?
- Xời! Thời buổi giờ tướng cướp còn mặc áo cà sa. Tôi đâu dám tin ai.

Ninh Tuấn xoa tay lia lịa:

- Cô nhiều chuyện quá. Làm ơn tranh thủ giùm đi.
- Cái gì cũng phải từ từ. Tôi đang gấp tôi còn không sợ.

Ninh Tuấn mặc cho cô đứng đó nói. Anh lên xe vọt trước. Anh lầm bầm:

- Vừa ra đường đã gặp “bà Tám” đúng là xui thật.

Vào shop, Khả Ly đứng ngay quầy tính tiền. Cô hást mặt:

- Anh làm nhiệm vụ đi!

Ninh Tuấn ngơ ngác:

- Nhiệm vụ gì?

Khả Ly nhướn mắt:

- Sao anh ngốc có... “đầu tu” quá vậy? Giả vờ không hiểu ý tôi để quỵt nợ hả?

Ninh Tuấn cau có:

- Nè! Cùng lắm tôi chỉ nợ cô một chiếc áo thôi. Cô làm gì mà mắng mỗ tôi hoài vậy?

- Ai bảo anh giả vờ. Thấy mà ghét!

- Ai giả vờ hồi nào?

- Không giả vờ thì làm nhiệm vụ đi.

Vừa nói, Khả Ly vừa chỉ tay vào máy chiếc đầm. Ninh Tuấn nheo nheo mắt:

- Cô bảo tôi phải chọn sao?

- Anh có chút thông minh rồi đó. Nhưng “sai bét” rồi. Tôi muốn anh tìm chiếc váy giống hệt chiếc váy của tôi.

- Cái gì?

- Nếu muốn đi gấp thì đừng có tranh cãi mất thời gian.

- Cô...

Ninh Tuấn tức anh ách. Vậy mà anh cũng phải nhịn cô. Nếu là ngày thường hả, cô đâu dễ bắt ép anh.

Tim mỗi cả chân hết shop mà vẫn không thấy chiếc váy giống cái của Khả Ly.

Ninh Tuấn nhừ cả chân:

- Không có.

- Anh tìm kỹ chưa?

- Rồi! Tôi đi khắp cả shop rồi.

Khả Ly cười tinh quái:

- Anh giỏi thật đấy. Cả cái shop to như vậy mà anh cũng đi nổi.

Vừa nói cô vừa đưa tay sờ trán anh:

- Cũng đâu nóng lắm đâu, mà sao ngốc dữ vậy trời!

Ninh Tuấn chau mày:

- Lại chuyện gì nữa?

- Anh có cái miệng sao không biết “xài” vậy? Cất bỏ đi!

Ninh Tuấn còn ngờ ngác chưa hiểu ý thì Khả Ly quay sang cô bán hàng:

- Chị xem mẫu váy của em còn bộ nào không vậy?

Cô nhân viên vui vẻ:

- Xin lỗi em! Mẫu này đang rất thu hút. Shop của chị vừa hết mẫu này vài tiếng trước đây.

- Cảm ơn chị.

Quay sang Ninh Tuấn, cô háy mắt:

- Chưa đầy một phút, tôi đã biết kết quả, chứ đâu cần co giò đi kiếm như ai kia.

Nguyên một chữ “ngốc” khổng lồ đặt trên trán Ninh Tuấn. Anh bị cô lấn ép đến mức quên khuấy chuyện đơn giản đó. Mà cô cũng độc thật, thà để anh đi chứ không thèm nhắc. Đúng là cô gái “đẹp mà độc”.

Ninh Tuấn chẳng muốn gây sự. Anh nói:

- Cô ấy đã nói không có rồi. Tôi đi được chưa?

- Vậy thì quá dễ cho anh mà thiệt cho tôi rồi.

Ninh Tuấn chép miệng:

- Cô muốn tôi đền chứ gì?

Móc ví ra, Ninh Tuấn lấy mấy tờ năm trăm ngàn đưa cho cô:

- Đủ chưa?

Khả Ly lắc đầu:

- Tôi không biết.

- Cô muốn sao nữa đây?

- Đợi tôi một chút đi!

Quay sang cô phục vụ lúc nãy, Khả Ly vui vẻ:

- Chị làm ơn lấy cho em bộ trang phục nào đắt tiền nhất ở đây.

- Em đợi chút nhé.

Khả Ly cười vui vẻ. Hừm! Anh ỷ có nhiều tiền nên mở miệng ra là đền chứ gì? Tôi cho anh ê mặt luôn.

Lát sau, cô phục vụ quay lại:

- Đây em! Bộ trang phục này đẹp nhất và đắt nhất đây.
- Cám ơn chị.

Khả Ly hát hàm:

- Anh tính tiền đi.

Ra quầy tính tiền, Ninh Tuấn há hốc mồm vì số tiền quá cao.

- Tôi đâu mang theo nhiều tiền như vậy.

Khả Ly cười tươi như hoa:

- Tôi không cần biết. Đừng nói là quýt nha!
- Cô đúng là hơi quá rồi đó.

- Anh có nhiều tiền mà. Trả mau đi Ninh Tuấn hậm hực, không phải anh tiếc số tiền mười mấy triệu mà là vì Khả Ly quá ác với anh.

Anh bặm môi:

- Trả thì trả.
- Vậy mới đáng mặt nam nhi. Thôi, anh từ từ vét bóp đi, tôi thay đồ nhé.

Đi được một vài bước, cô quay lại:

- À! Anh có việc gấp thì đi trước đi. Không cần đợi!

Ninh Tuấn đăm quạu:

- Đợi cô để chuốc thêm phiền phức hả? Tôi đâu có ngốc.
- Vậy anh làm kẻ khôn đi, đồ ngốc.
- Hứ!

- Có duyên gặp lại.

Ninh Tuấn lảm nhảm:

- Chỗ nào có cô, Ninh Tuấn quyết không có mặt.

Ra xe, Ninh Tuấn lo lắng:

- Trời ạ! Sạch bóp tiền rồi làm sao mua quà sinh nhật đây? Trễ quá rồi.

Ninh Tuấn cho xe chạy như bay tìm chỗ rút tiền qua ATM. Anh cứ lảm bảm:

- Con bỏ rùa đó mà xuất hiện một lần nữa, coi chừng anh làm “mắm” luôn đấy.

Không biết Ninh Tuấn bực bội thế nào chứ Khả Ly thì vẫn hí hửng.

- Bộ này cũng ra trò đó chứ. Chợt xem đồng hồ, cô la lên:

- Tám giờ rưỡi rồi ư? Chạy mau!

Khả Ly đề ga chiếc Click Play phóng nhanh đi.

Nhà hàng khách sạn Làng Việt như vui nhộn hẳn lên vì tối nay Thiên Kim - cô con gái độc nhất của thương gia giàu nhất thành phố tổ chức sinh nhật ở đây.

Đa phần khách dự đều là giới thượng lưu, quý tộc nên họ chung diện rất sành điệu và rất biết hưởng thụ.

Đến giờ, mọi người vui vẻ nhập tiệc. Bỗng một cô gái la lên:

- Khả Ly đến rồi Thiên Kim ơi!

Tiếng reo của cô gái khá lớn nên thu hút nhiều ánh mắt đổ dồn về phía công. Mọi người như ngây người khi Khả Ly bước vào.

- Ôi? Con gái nhà ai mà xinh quá vậy?

- Xinh quá! Chắc tôi chết mất!

Khả Ly là người đến trễ. Cô lại mặc trên người chiếc áo dài nhung màu huyết dụ cổ thuyền để lộ chiếc cổ và bờ vai trắng ngần. Trên áo đính đầy kim sa và ngọc trai khiến cô càng nổi bật. Mái tóc thả ngang vai ôm lấy gương mặt trái son. Phải nói một câu: “Tuyệt!”.

Khả Ly ung dung đi vào. Cô đến chỗ Thiên Kim:

- Quà của mi đây.

Thiên Kim nhận quà cô vỗ vai bạn:

- Con quý! Sao mi đến trễ vậy?

- Ta... bạn... diệt ruồi.

Thiên Kim liếc bạn:

- Mi lúc nào cũng nhiều trò. Mà nè! Ta đang ganh ty với mi đấy.

Biết bạn sắp nói gì, Khả Ly vờ ngỡ ngác:

- Mi ganh ty gì?

- Hôm nay là sinh nhật ta mà mi còn... nổi hơn ta nữa.

Khả Ly đùa:

- Phải mặc đồ nổi chứ, mặc đồ chìm “bán nhang” không lại.

- Mi định theo Tấn Beo lên chùa bán nhang hả?

Cả hai phì cười:

- Có thể cho anh góp vui cùng hai nàng tiên vừa giáng trần không?

Khả Ly khựng lại, cô ngằm quan sát chàng trai đứng trước mặt rồi hỏi nhỏ Thiên Kim.

- Ê! Anh ta mới ở trên xuống hay ở dưới mới lên vậy?

Thiên Kim véo hông bạn.

- Mi đúng là quý.

Thiên Kim quay sang cười với chàng trai:

- Anh nói quá rồi. Tụi em làm sao mà sánh được với tiên.

- Tại em quá khiêm tốn đó thôi. Thiên Kim nè! Em quên giới thiệu đó.

Thiên Kim tươi tắn:

- Em quên mất. Đây là Khả Ly bạn học “nail” với em. Còn đây là Seven - Việt kiều Mỹ.

Khả Ly lại rí nhỏ vào tai Thiên Kim:

- Anh ta nổi tiếng lắm đó. Ta thấy trên tivi hoài.

Thiên Kim ngạc nhiên:

- Thật hả. Sao ta không biết?

Khả Ly tủm tỉm:

- Trên tivi anh ấy khác lắm, cái tên dài hơn chút xíu.

- Tên gì vậy? Mà anh ấy khác chỗ nào? Phong độ hơn hả?

- Ủ? Phong độ lắm. Tóc có mấy cọng mọc dựng lên, toàn thân màu trắng, ồm như cây nhang.

Thiên Kim nhăn nhó:

- Mi có làm không đó?

- Sao mà làm? Lúc nãy mi nói anh ta tên gì?

- Seven!

- Ủ! Trên tivi anh ấy tên “Seven Up” nước giải khát nổi tiếng đó.

Thiên Kim phá ra cười.

- Mi đó nha! Bớt giỡn chút đi!

Đội hai cô nàng “Tám” xong câu chuyện, Seven háng giọng:

- Anh rất vui khi được làm quen với em Khả Ly.

Vừa nói, anh ta vừa chìa tay ra. Khả Ly nhường mày và cũng chìa tay bắt với anh.

Seven nắm thật chặt và lâu, Khả Ly nhắc khéo:

- Tay em... mới làm lại.

- A! I'm sorry!

- Không sao.

Seven vào đề ngay:

- Em là bạn thân của Thiên Kim. Vậy em có thể làm bạn thân của anh luôn được không?

Trời! Hấn quá trắng trợn. Ghê quá đi! Nhìn bộ ria của hấn, Khả Ly dám chắc hấn là kẻ “dê xồm”.

Tuy vậy, cô vẫn vui vẻ:

- Càng nhiều bạn càng vui mà.

- Em đúng là quá thân thiện.

Khả Ly bắt đầu thấy “nhột” vì cách nói của anh ta. Cô chưa kịp ứng phó thì Seven đã lên tiếng.

- Thiên Kim! Sao em không tiếp khách đi? Cô bạn này để anh tiếp cho.

Thiên Kim nháy mắt. Cô nói nhỏ:

- Đuổi khéo em hả?

- Biết mà còn hỏi.

- Anh đừng làm bạn em sợ đó.

- OK!

Quay sang Khả Ly, Thiên Kim cười:

- Mi trò chuyện với Seven nhé. Ta lại đằng kia.

- Ồ!

Đợi Thiên Kim đi. Seven tấn công liên tục:

- Thiên Kim này đúng là đáng trách thật. Có cô bạn xinh như vậy mà giấu kỹ ghê.

Khả Ly gượng cười:

- Anh có thể... bớt khen em một chút được không? Em thấy ngại.

- Ồ! Em lại khiêm tốn nữa rồi. Hoa đẹp phải để người khác chiêm ngưỡng và nâng niu chứ.

Trời ạ! Khả Ly nghe mà nổi da gà, tóc cô dựng lên hết rồi. Cái tên “Seven Up” này kinh dị quá đi. Trước giờ cô mới thấy à.

Khả Ly chớp chớp hàng mi đẹp khiến Seven muốn rớt tim:

- Anh khéo nói quá.

- Ồ! Những lời này anh chỉ dành riêng cho em thôi. Trước giờ anh chưa nói với ai bao giờ.

Xạo chưa! Anh ta tưởng Khả Ly là con ngốc chắc? Định dụ khí hả? Hồng dám đâu!

- Nếu nói vậy thì em là người may mắn rồi.

- Chính xác.

Khả Ly bắt đầu thấy chán cuộc đối thoại này. Cô lảng chuyện:

- Anh Seven nè! Lát nữa chúng ta nói chuyện tiếp há. Giờ em kiếm gì lót dạ đã.

- Để anh đi cùng em.

- Dạ thôi. Cảm ơn anh.

Khả Ly nhanh chân đi như trốn Seven vậy. Cô chột khựng lại:

- Hấn... kìa.

Khả Ly cố dụi mắt để xem kỹ người đang nói chuyện với Thiên Kim. Đúng là hấn rồi. Thì ra hấn cũng là bạn của Thiên Kim.

Khả Ly thở dài:

- “Xi goòng” này nhỏ thật.

Vào khu bày thức ăn, Khả Ly tha hồ chọn những món mình thích. Chợt cô nghe tiếng gọi:

- Khả Ly! Mi đang chọn thức ăn hả? Mi tiếp đãi anh Tuấn giùm ta nha!

Thì ra hấn tên là Tuấn. Mà Thiên Kim này lạ nha! Ai nó cũng đưa mình tiếp hết. Bạn của nó hay bạn của mình vậy ta?

Khả Ly vờ không quen khi thấy Ninh Tuấn đang tiến đến, cô làm ngơ:

- Anh là bạn của Thiên Kim hả? Nó nhờ tôi tiếp anh.

- Cô có thể giúp tôi chọn thức ăn chứ?

- OK! Chuyện nhỏ!

Khả Ly hí hửng. Cô cười một cách tinh quái:

- Xong rồi.

Ninh Tuấn mở to mắt:

- Món gì sao lạ vậy?

- Món Hàn Quốc đó, ngon lắm.

- Vậy à!

- Anh thử đi.

Ninh Tuấn chưa kịp ăn thì Khả Ly múc cho anh một muỗng kim chi thật đầy. Cô dụ khi:

- Ăn như vậy mới ngon. Anh há miệng ra đi.

Ninh Tuấn ngây thơ làm theo. Anh hồi hận khi nhai muỗng thức ăn cô đút. Cổ nuốt vào, mắt anh đỏ lên rồi chảy nước vì cay. Khả Ly cười nắc nẻ:

- Ngon không?

Ốt vào miệng cay đến mức nó muốn sung lên, anh dậm quạu:

- Sao cô ác quá vậy hả?

- Ê! Anh nói vậy là không được nha. Anh tự nguyện à.

- Cô biết rõ nó cay mà cô còn đút tôi.

Khả Ly há mắt:

- Tại anh quê mùa chứ bộ. Món Hàn Quốc đều vậy mà.

- Tôi bị dị ứng với cay đó.

- Ai mà biết chứ? Muốn trách thì anh tự trách mình đi.

Ninh Tuấn tìm ly nước. Anh nốc cạn. Mắt anh lờm lờm:

- Bộ kiếp trước tôi có thù với cô hả, sao kiếp này cô cứ đòi hoài vậy?

- Anh mơ đi. Anh làm gì có vé mà kiếp trước được quen biết tôi.

- Cô tưởng mình là siêu sao chắc?

- Không là siêu sao nhưng cũng cỡ hoa hậu.

Ninh Tuấn kể môi:

- Cô làm ơn đừng có bay lên mây nữa, té rớt hết răng bây giờ.

Khả Ly lờm lờm:

Vô duyên!

- Chắc tại tôi và cô không hợp. Mà nè! Tôi có chuyện này hay lắm, cô có muốn nghe không?

Khả Ly đề phòng:

- Ý tốt hay xấu đây?

- Nếu tôi có ý xấu thì mặt tôi nổi mụn.

- Được đó. Tôi tin anh nói đi.

Ninh Tuấn cười cười:

- Tôi nay tôi thấy cô đẹp nhất đó.

Khả Ly trố mắt. Trời ạ! Câu này xuất phát từ miệng của hắn sao? Đúng là chuyện khó tin.

Khả Ly cọ cọ mũi:

- Anh đang tỏ tình với tôi hả?

- Trời đất! Cô nghĩ sao vậy? Một người điển trai như tôi lại đi tỏ tình với cô sao?

- Ê! Anh đừng có nói chuyện với giọng đó nha. Tự dung tự đưa mình lên cao rồi hạ người ta xuống thấp. Chẳng phải lúc nãy anh vừa khen tôi sao?

Ninh Tuấn nháy mắt:

- Tôi đâu có khen cô. Cô hiểu lầm rồi.

- Chẳng phải lúc nãy anh...

- Tôi khen cô đẹp.

- Ồ!

- Nhưng nhờ chiếc áo dài tôi mua, cô mới được như vậy. Người đẹp vì lụa. Nếu không có lụa đẹp thì cô như... Chung Vô Diệm.

- Anh... - Khả Ly bặm môi - Từ đó giờ, tôi chưa thấy ai vô duyên như anh.

- Nói sự thật là vô duyên hả?

Khả Ly liếc mắt:

- Tôi không thích nói chuyện với mấy người vô duyên. Hứ! Mong là anh và tôi không có duyên.

Khả Ly bỏ đi. Ninh Tuấn cười. Anh bung ly rượu lên uống. Không hiểu sao tối nay anh lại thấy vui lạ lùng.

Đã quá nửa đêm, Khả Ly mới về đến nhà. Cô túm hai vạt áo dài trên tay rồi nhảy từng bậc lên phòng.

Cô chột khựng lại ngay phòng của cha mẹ:

- Giờ này khuya lòi sao cha mẹ chưa ngủ chứ?

Khả Ly định đẩy cửa phòng vào nhưng cô chột dừng tay khi nghe cuộc trò chuyện của hai người.

Tiếng bà Khả Liên như van nài:

- Ông đừng làm vậy mà, tội con bé lắm!

Ông Hoàng Khang cương quyết:

- Bà thương nó chính là trực tiếp hại tôi và cả bản thân bà nữa.

- Tôi không cần gì cả. Tôi chỉ cần Khả Ly thôi.

Ông Hoàng Khang nổi nóng:

- Sao bà ngoan cố quá vậy? Bà nghe lời tôi được không?

- Tôi không nõ, ông ơi.

- Gả chồng cho con có gì mà bà không nõ?

- Nhưng cuộc hôn nhân này không có tình yêu, con mình sẽ khổ.

Ông Hoàng Khang nhăn trán:

- Tình yêu của nó , nó có thể “ăn” được không? Có thể cứu chuyện làm ăn của tôi được không? Có thể cho bà cuộc sống giàu sang như vậy sao?

- Tôi không cần giàu sang. Vì nó mà tôi phải nhẫn tâm gả con gái cho một tên Đài Loan già đáng tuổi cha nó. Tôi không nỡ.

- Ông ta già nhưng giàu. Thực tế chỉ có giàu mới được người ta coi trọng và bản thân có cuộc sống hạnh phúc.

Bà Liên lắc đầu chua xót:

- Làm sao mà có hạnh phúc được chứ? Một cuộc hôn nhân không bắt đầu bằng tình yêu.

Ông Khang xẵng giọng:

- Tình yêu là cái quái gì chứ? Ngày trước, tôi và bà có yêu nhau đâu, vậy mà vẫn sống hạnh phúc.

- Thời đại của chúng ta khác với giới trẻ bây giờ. Ông đừng ép nó tội nghiệp.

- Bà tội nghiệp nó, còn tôi thì sao? Bà nhẫn tâm nhìn tôi phải phá sản và đi tù với số nợ ngập đầu đó à?

- Ông có thể giải quyết bằng cách khác mà.

Ông Khang cau gắt:

- Bà nói nghe hay nhi? Nếu tìm được cách giải quyết thì tôi cần dùng cách này sao?

Nước mắt bà Liên ràn rụa. Khả Ly đứng bên ngoài, lòng cô cũng đau như cắt. Cô không ngờ bề ngoài gia đình cô giàu có, hạnh phúc là vậy, nhưng bên trong là thế này sao? Cô sắp là vật được trao đổi rồi. Cô phải làm sao đây? Kiên quyết không chịu hay gật đầu đồng ý? Nếu cô từ bỏ thì người cha kính yêu sẽ đi tù và mẹ cô sẽ đau khổ. Cô sẽ bị giày vò vì quá nhẫn tâm. Nhưng nếu cô thuận ý thì đồng nghĩa với việc cô đã chôn vùi hạnh phúc của mình.

Khả Ly lặng lẽ khóc. Cô nghĩ mình nên gật đầu vì đây là cuộc làm ăn có lợi cho cha và mẹ. Họ yêu thương cô như vậy chẳng lẽ cô không hy sinh vì họ được sao?

Khả Ly vừa định đẩy cửa bước vào thì ông Khang lại lớn tiếng:

- Bà khóc lóc cái gì? Nó có phải là con ruột của mình đâu mà bà tội nghiệp.

Khả Ly nghe như đất trời sụp đổ dưới chân. Toàn thân cô run lên từng hồi rồi lặng đi.

Bà Liên nức nở:

- Dù nó không phải là ruột thịt của tôi với ông nhưng tôi đã nuôi nó từ nhỏ. Tôi xem nó như nóm ruột của mình.

- Nó là đứa trẻ mồ côi. Tôi và bà nhận nuôi nó từ cô nhi viện. Tôi cũng đã rất yêu thương nó và cho nó cuộc sống giàu sang. Bây giờ đã đến lúc nó phải trả ơn cho tôi rồi.

- Đùng mà ông?

Ông Khang nạt lớn:

- Bà đùng có cản tôi. Chuyện này để tôi tính.

Bà Liên nắm lấy ông. Bà quỳ xuống van nài ông:

- Ông ơi! Tôi xin ông mà . Ông đùng bắt ép nó tội nghiệp.

- Không có tội nghiệp gì hết. Nó phải trả tất cả những gì nó đã nợ tôi.

- Như vậy rất tàn nhẫn. Nó đâu làm gì nên tội.

- Tội của nó là đầu thai nhầm chỗ nên cha mẹ nó bỏ bê. Nếu không có tôi thì nó phải sống cực khổ rồi. Hai mươi mấy năm nay nó đã sống quá sung sướng rồi. Bây giờ tôi gả nó vào chỗ giàu sang. Nó có thiệt thòi gì đâu. Bà đùng có rắc rối.

Bà Liên lắc đầu đau đớn. Đâu phải bà không biết mấy người bạn Đài Loan của ông. Họ giàu có thật nhưng rất tàn nhẫn với phụ nữ. Làm vợ họ đùng một thời gian họ sẽ bán đi. Số phận con gái bà sẽ khổ. Bà không nỡ đâu.

Bà Liên tan nát lòng:

- Tôi không để ông làm thế đâu.

Ông Khang nóng giận:

- Đùng. Vậy thì bà cứ chờ ngày tôi vào tù đi cho sáng mắt bà.

- Tôi...

Ông Khang dịu giọng:

- Bà Liên à! Tuy nó không phải là con tôi nhưng bà thấy đó. Tôi rất thương nó. Chẳng lẽ tôi đưa nó vào chỗ chết sao? A Tùng đã hứa với tôi rồi. Ông ta sẽ cho Khả Ly một cuộc sống hạnh phúc.

- Minh tin ông ta đùng không?

Ông Khang dụ ngọt:

- Nếu bà thấy sợ, tôi sẽ bảo ông ta làm giấy cam kết và lấn dấu tay. Bà chịu chưa?

- Nhưng...

- Thôi, khuya rồi. Bà ngủ đi.

Bà Liên như không tin lời ông. Bà quyết phải ngăn cản chuyện này nhưng nếu làm vậy chồng bà sẽ đi tù.

Bên ngoài, Khả Ly cũng chết đứng. Nỗi đau này có ai thấu hiểu nỗi cho cô.

Đi nhanh về phòng, Khả Ly nằm úp mặt xuống giường khóc nức nở.

- Tại sao? Tại sao lại như vậy?

Khả Ly thét gào:

- Ông trời ơi! Tại sao ông lại gây nên cảnh trở trêu như vậy? Con đã làm gì nên tội.

- ...

- Ông nói con phải làm sao? Sự thật quá tàn nhẫn với con. Con phải làm sao đây?

Khả Ly như lịm đi vì nỗi đau quá lớn mà cô phải đối mặt.

Buổi sáng, ông Khang tỏ vẻ cau có khi trời đã lên cao mà Khả Ly vẫn chưa dậy. Ông có vẻ sốt ruột:

- Bà lên bảo nó dậy, rồi bảo nó xuống cho tôi nói chuyện.

Trận khóc tối qua khiến mắt bà Liên sưng búp. Bà đau lòng:

- Ông vẫn giữ ý định sao?

Ông Khang nổi đóa:

- Nếu bà còn có ý ngăn cản thì tôi sẽ đi khỏi nhà này cho bà vừa lòng.

- Tôi...

- Nếu thương tôi thì nghe lời tôi đi.

Bà Liên ảo não. Bà lên phòng Khả Ly. Bước vào phòng cô, bà ngồi cạnh giường:

- Con gái cưng! Mau dậy đi con!

Khả Ly vẫn nằm im. Bà Liên lay vai cô:

- Con gái cưng...

Bà Liên chợt hoảng hết khi phát hiện người Khả Ly rất nóng:

- Con sao vậy Ly?

Khả Ly ngân ngán dòng lệ. Cô rên rỉ:

- Con mệt quá, mẹ ơi.

Ngỡ Khả Ly khóc vì khó chịu trong người, bà Liên lo lắng:

- Con bệnh rồi. Để mẹ gọi bác sĩ.

- Đừng mà mẹ. Con không sao đâu.

- Con sốt quá rồi. Để như vậy sao được.

- Con biết sức khỏe của con mà. Nghỉ một chút sẽ khỏi thôi.

Vừa lúc đó, ông Khang bước vào:

- Bà xuống nấu cho nó miếng cháo đi. Ăn vào là khỏe chứ gì.

- Dạ.

Khả Ly can ngăn:

- Mẹ đừng nấu, con không muốn ăn đâu.

Ông Khang nhăn trán:

- Sao vậy? Con phải ăn cho mau khỏi chứ.

“Khỏe để ông bán tôi cho tên Đài Loan kia à? Tôi không để ông tội nguyên đâu...”

Khả Ly nói thầm như thế. Đầu cô đau buốt. Cô nhăn nhó:

- Con không sao đâu mà. Khi nào con muốn ăn, con sẽ nấu.
- Sao con bướng bỉnh quá vậy? Bệnh mà không lo sao?
- Con khỏe hay bệnh thì có gì đâu quan trọng, cha quan tâm làm gì?
- Con... - Ông Khang nổi nóng - Đó, bà thấy chưa? Tôi lo cho nó mà nó nói chuyện với tôi bằng cái giọng đó. Bà còn bênh vực, lo lắng cho nó nữa không?

Bà Liên chống chế:

- Ông đừng giận. Chắc tại nó khó chịu trong người nên mới vậy. Chứ không thường ngày nó đâu có như vậy.

- Tôi phải nhìn sắc mặt của nó mà sống sao?

- Ông đừng vậy mà.

Ông Khang bực dọc. Liếc nhìn Khả Ly, ông nói:

- Con mau khỏe lại đi. Ta có chuyện muốn nói với con.
- Có chuyện gì thì cha cứ nói đi. Con bệnh nhưng vẫn còn nghe được.
- Được. Vậy thì ta nói luôn. Ta định...
- Đừng ông!

Bà Liên can ngăn:

- Hãy để con khỏe lại rồi hãy nói. Tôi thấy nó yếu lắm.

Ông Khang hần học:

- Bà lo mà chăm sóc tốt cho nó đi. Hôm nay tôi thấy nó xuống sắc lắm rồi đó.

- Được rồi. Ông cứ để tôi lo. Ông ra ngoài đi!

Ông Khang ra ngoài. Khả Ly nhắm nghiền mắt:

- Mẹ cũng ra ngoài ăn sáng đi. Con muốn ngủ!
- Mẹ thấy con mệt mỏi lắm. Nghe lời mẹ ráng ăn cháo dưỡng sức nha con.
- Dưỡng sức làm gì hả mẹ?

Bà Liên chớp chớp đôi mắt buồn:

- Sao con lại hỏi mẹ như vậy?

- Chẳng phải cha vừa bảo có chuyện muốn nói với con sao? Nó có liên quan đến sức khỏe của con ư?

Bà Liên lặng người. Thú thật, bà không biết mở miệng thế nào để nói với cô. Bà dám chắc là cô sẽ còn đau khổ hơn bà hiện tại.

- Mẹ? Mẹ nói đi!

Bà Liên lắc đầu:

- Không có chuyện gì đâu con. Chuyện đó không quan trọng bằng sức khỏe của con.

- Mẹ muốn giấu con sao mẹ?

- Còn đừng hỏi mẹ nữa. Khi nào đến lúc, mẹ sẽ nói cho con nghe.

Khả Ly cố nén tiếng thở dài. Cô chột hỏi:

- Mẹ ơi! Sao lúc này con thấy cha lạnh lùng với con vậy mẹ?

Bà Liên lúng túng:

- Sao con... lại nói vậy?

- Dường như cha không còn thương con như trước.

- Bậy nè! Con không được nghĩ như thế nghe chưa?

- Con có cảm giác như cha rất xa lạ với con. Con cũng không biết diễn tả thế nào nữa.

Bà Liên trấn an cô:

- Con đừng nghĩ lung tung. Chắc tại dạo này cha con bận nhiều việc nên mới như vậy.

- Vậy sao?

- Ông ấy lúc nào cũng quý thương và nuông chiều con mà.

- Có khi nào cha làm vậy là vì một mục đích nào đó không mẹ?

Bà Liên tái mặt. Bà không ngờ Khả Ly lại hỏi bà câu đó. Ngược lại, cô đang quan sát phản ứng của bà.

Khả Ly chột lay tay mẹ:

- Con chi hỏi bâng quơ vậy thôi. Mẹ đừng để ý mà.

Bà Liên gượng cười:

- Con làm mẹ thấy sợ đó Ly.

- Con xin lỗi.

Bà Liên né tránh:

- Thôi, con nghỉ đi. Mẹ xuống nấu cháo.

- Dạ.

- Nhớ đừng suy nghĩ lung tung nha con.

- Dạ. Con biết rồi mẹ.

Bà Liên cố nén tiếng thở dài. Bà ra ngoài. Khả Ly lại ôm mặt khóc:

- Người mà mình từng kính trọng, thương yêu và gọi là cha mẹ lại là người dung, không ruột thịt với mình sao?

Khả Ly chột gào lên trong tâm tưởng:

- Ông trời ơi? Ông cho con tồn tại trên thế gian này làm chi để con phải gánh chịu đau khổ thế này? Ông tàn nhẫn với con lắm.

Khả Ly đau không thể tưởng. Cô để mặc cho nước mắt cứ thi nhau tuôn dài.